

Ekjon om, hvorvidt dette er rimeligt, tvivler jeg meget derom; men er det muligt, skal Forslaget komme. Videre kan jeg ikke love. Den ærede Forslagsstiller har ogsaa opnaaet at henlede Opmærksomheden paa det Uholdbare i den nuværende Situation og det Motiv, som deri ligger til at haandhæve den bestaaende Lovgivning med al den Lempe, som Opnaaelsen af Diemedet tilsteder. Dette vil altid have sin Betydning, skjøndt jeg naturligviis ikke kan give et for mine Eftermænd forpligtende Tilfagn om Billighed til at give Dispensation. Jeg skjønner altsaa ikke, at der vil kunne opnaaes noget Videre ved at fortsætte Behandlingen af denne Sag her i Thinget. Den ærede sidste Taler nævnte, hvad jeg dog ikke skal indlade mig dybt paa, at det vilde være hensigtsmæssigt at nedsætte et Udvalg. Jeg troer ikke, at det egentlig er den rette Tid at lade denne Sag komme under Udvalgsbehandling; men jeg skal henstille, om det ikke vilde være hensigtsmæssigere, at Thinget først fik et Overblik over den Maade, hvorpaa Regjeringen tænker sig Sagen ordnet, og om der da ikke kunde ventes større og bedre Resultater af en Udvalgsbehandling end af Behandlingen i et Udvalg, der ikke er nærmere bekendt med den Maade, hvorpaa Sagen stiller sig for Regjeringen.

**Frolund:** Man kan jo let komme til at fortæle sig, og jeg maa have fortalt mig dersom jeg har forlangt, at den høitærede Justitsminister skulde forpligte sine Efterfølgere til at give saadanne Dispensationer; det har jeg ikke sagt. (Stemmer: Jo!) Ja, jeg har spurgt, om han som Justitsminister vilde udtale, at han ansaa Justitsministeriet for berettiget til at give Dispensationer i denne Retning. Det er ganske sikkert, at han ikke derved binder sine Efterfølgere; men da der dog maa være en vis Continuitet i dette Embede, vil jeg for min Part være tilfreds, naar han vil afgive en saadan Erklæring, og naar han vil afgive en Erklæring om, at han i Mellemtiden — thi vi vente jo Alle noget Andet — vil fortolke

de gjældende Love og Anordninger saa mildt som muligt, saaledes at Kirken og Politiet ikke komme altfor meget i Stridigheder, altsaa at han vil være tilbøielig til at give Dispensationer, hvor han mener at kunne forsvare det. Andre Fordringer stiller jeg ikke. Saaer jeg bekræftende Svar, vil jeg tage mit Forslag tilbage; i modsat Fald vil jeg lade det gaae videre.

**Justitsministeren:** Jeg er i Forleghed med at give en fornyet Erklæring; thi det er mig vanskeligt at finde noget Nyt i saa Henseende. Det eneste Nye skulde være det Moment, som den ærede Forslagsstiller nu fremhævede, nemlig om jeg anseer Ministeriet for berettiget til at meddele Dispensationer. Ja, det gjør jeg; Bestemmelsen er givet paa en Tid, da Berettigelsen til at give saadanne Dispensationer var tillagt Regjeringsmyndighederne, og Dispensation er meddeelt ikke saa lange tidligere; jeg anerkjender altsaa, at Berettigelsen er tilstede hos Ministeriet. Jeg kunde ganske vist ogsaa afgive en anden Erklæring. Det ærede Medlem ønskede en Erklæring om, at jeg vilde gennemføre og haandhæve Loven saa mildt som muligt, men der ligger oprigtigt talt ikke Meget deri; talskab berører jo dette „som muligt“ paa det subjective Ekjon om, hvad man lægger meest Vægt paa, enten paa Diemedet med Vaccinationstvangen, eller paa at føie den individuelle Anskuelse hos enkelte Forældre, der ansee Vaccinationen som skadelig for deres Børn.

**Frolund:** Jeg staaer virkelig her mellem to Skilleveie, men jeg vil dog sige, at da jeg ikke kan opnaae Alt, hvad jeg ønskede, skal jeg staae mig tiltaals med det Svar, jeg har faaet af den høitærede Justitsminister. Den Erklæring, han har givet om, at han anseer Justitsministeriet som bemyndiget og berettiget til at gjøre Undtagelser fra Loven, hvor det findes passende, har ganske vist ikke, saavidt jeg kan see, nogen stor Betydning i Diebliffet; men den vil overfor den almindelige Mening, som Tid efter anden har udviklet sig i Befolkningen, antyde en mildere Retning; jeg troer, at den vil hjælpe til at lette det urimelige